

QUARTA ETAPA

Dia 2 de desembre de 1989

DE SANT CELONI A SANT MARÇAL

Aquí les caminades ja comencen a ser costoses; aquest dia concretament s'ha de salvar un desnivell de 1.078 m. és per això que s'ha organitzat la sortida amb dues opcions: els que fem la caminada sencera i els que anem amb cotxe fins a Santa Fe per afegir-nos al grup i prosseguir junts el camí fins a Sant Marçal.

Ens hem trobat a l'estació de Sant Celoni. Tots coneixem, sobradament, el tarannà paraigüero que portem a dins i també que el tren no espera ningú. Es així que avui no ha esperat al Jordi Torres i a la M. Antonia Guardiet.

Després d'un tendre comiat entre el grup alternatiu i el que camina, a dos quarts de deu hem emprès la marxa cap a Santa Fe.

Tot caminant i amb motiu de l'aniversari de l'Enric Larreula s'ha constituït el grup dels sagitaris, com entitat pròpia és clar. Sortosament la cosa ha tirat endavant, ja que amenaçava perill a causa de la seva multitudinarietat.

El dia és clar i net. Caminem molt pocs.

D'aquesta manera, doncs, arribem sense esforços fins a la casa d'en Pitarra. Aquí ens hem entretingut una estoneta, fotografies, ganyips i altres.

Des d'allà hem començat a pujar fins arribar al Coll de Santa Elena (1.220 m) on feia molt vent. Hem baixat fins a Santa Fe i després de trobar-nos amb el grup alternatiu, hem assistit a un magnífica audiovisual de les quatre estacions al Montseny: olors, vent, llamps, etc.

Cap al tard hem continuat el camí en direcció a Sant Marçal. La lluna ens ha acompanyat. Els germans Viaplana han aprofitat per parlar.

Les condicions del refugi de Sant Marçal són molt precàries, però, les hem alleugerit amb la lectura d'alguns contes del llibre "T'han enganyat Immaculada" de l'Enric Larreula, protagonista, per altra part, de la vetllada i fins i tot de la matinada, ja que després d'un son distret, ens ha aparegut disfressat de Papa Noël.

CINQUENA ETAPA

Dia 3 de desembre de 1989

DE SANT MARÇAL A VILADRAU

Hem marxat a tres quarts de deu del matí. Davant mateix de Sant Marçal i seguint per la carretera en direcció Santa Fe hi ha un camí a l'esquerra que ens ha de portar al Matagalls. En aquest punt, però, hem esperat els paraigüeros que venen de Barcelona. Entretant els de les càmeres fotogràfiques han aprofitat l'avinentsa per registrar una magnífica part del Pirineu que es divisa des d'allà.

Indecisos, perquè encara faltava gent de Barcelona i veient que es feia tard, hem marxat cap al Matagalls.

A mesura que ens hem anat enfilant, hem anat trobant boira cada vegada més espessa. Això no ha impedit, però, que la gent que esperavem ens hagi atrapat a mig camí. Seguint el camí i a mesura que hem anat pujant hem anat deixat les rouredes i han aparegut les fagedes gebrades que, junt amb la boira, donen al paisatge un